

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.219 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LEFEBVRE, die loco advocaat C. NTAMPAKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2007 verklaart verzoekster, die beweert van Keniaanse nationaliteit te zijn, zich vluchteling. Verzoekster is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten.

Op 19 november 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd.

Op 7 december 2007 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 7.590 van 22 februari 2008 verwerpt de Raad dit beroep, daar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen van 19 november 2007 wordt ingetrokken op 22 februari 2008 en het beroep bijgevolg zonder voorwerp wordt.

Op 8 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 september 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opnieuw een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd.

Op 4 oktober 2008 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 19.836 van 3 december 2008 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 16 januari 2009 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 21 januari 2009 weigert de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de tweede asielaanvraag van verzoekster in overweging te nemen.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 20/04/2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 03/12/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 16/01/2009 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van haar advocaat voorlegt waarin verwezen wordt naar de problemen die betrokkene in haar land van herkomst zou gehad hebben met haar echtgenoot. Overwegende dat deze problemen reeds behandeld werden gedurende de procedure van de eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene samen met de brief van haar advocaat ook enkele artikels voorlegt die van het internet gehaald werden en die algemene informatie bevatten over het geweld in Kenya tegen vrouwen en kinderen. Overwegende dat het hier enkel algemene informatie betreft en geen betrekking heeft op betrokkene persoonlijk. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van betrokkene door CGVS op 16/09/2008 negatief afgesloten werd daar er geen geloof kon gehecht worden aan het asielrelaas van betrokkene. Overwegende dat deze beslissing bevestigd werd door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overwegende dat de documenten die betrokkene nu voorlegt niet van die aard zijn dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag zouden kunnen weerleggen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoekster voert in een enig middel het volgende aan:

“Enig Middel

Dit middel is gesteund op een schending van het artikel 1 A van de Conventie van Genève, de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en op het feit dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

1. Eerste grief

Volgens verweerder, verwijst de neergelegde brief van de advocaat van verzoekster enkel naar de problemen die betrokkene in haar land van herkomst zou gehad hebben. Deze problemen werden dan ook al behandeld gedurende de procedure van de eerste asielaanvraag.

Daarbij beweert verweerder dat de neergelegde documenten enkel algemene informatie betreffen en geen betrekking heeft op betrokkene persoonlijk.

Toch is het zo dat de documenten die door verzoekster werden neergelegd het toelaten om de vrees die ze inroept beter te begrijpen, nl. in het kader van de gewelddadigheden die tegen vrouwen bestaan en het algemeen bekend nietsdoen van de regering mbt dit problematiek.

Daarbij bewijzen deze documenten ook dat er gewelddadigheden bestaan tegen de personen die van etnische afkomst Kikuyu zijn. Dit is ook een grond om een asielprocedure in te dienen op basis van haar etnische afkomst.

Zo spreekt de krant "the Daily Nation" op 28 oktober 2008 over het feit dat het geen zin had voor de vluchtelingen -vooral Kikuyus van de Rift Valley- om terug naar hun dorpen te keren zolang hun agressors gewapend waren.

De krant "The Standard" heeft het over de Muginki sekte die onweersprekelijk zeer gevaarlijk zijn voor de lokale kikuyu bevolkingen. Dezelfde krant zegt dat de vluchtelingen in een bittere armoede leven. In geval van een terugkeer van verzoekster naar haar land, zal het nog moeilijker zijn voor haar gezien ze niet meer op de steun van haar familieleden kan rekenen. Haar echtgenoot, die het geld voor de familie bracht, wilt ze nooit meer zien omwille van het dreigende gevaar die hij voor haar en haar zoon is.

Dezelfde krant herhaalt het bestaan van de problematiek tussen de Kikuyu en de Kalenjin nog in een artikel van 18 december 2008. Het heersende gevaar van gewapende aanvallen maakt het onmogelijk voor de vluchtelingen om terug naar hun land te keren.

De tweede asielaanvraag van verzoekster berust enerzijds, op het feit dat ze bewijst dat er in Kenya - zoals in elk land ter wereld- een probleem bestaat van echtelijk geweld en ook van straffeloosheid van de daders omwille van de corruptie. Anderzijds, berust het op de moeilijke situatie die in Kenya heerst tegen de personen die van Kikuyu afkomst zijn.

Haar echtgenoot is een politiemann en heeft ook de macht om verzoekster lastig te vallen. Ze heeft daardoor ook vrees om terug naar Kenya te gaan. Ze weet dat haar echtgenoot de nodige middelen in zijn bezit heeft om haar op te zoeken.

Het CGVS heeft geen rekening gehouden met de elementen van het dossier die aantonen dat het echtelijk geweld reëel is, dat omwille van de straffeloosheid van de daders, het geweld lang kan voortduren - zoals het geval was met verzoekster- en dat dit vorm van geweld een motief kan zijn van een asielaanvraag op basis van de discriminatie omwille van het toebehoren aan een sociaal groep, nl. die van de vrouwen.

Dit terwijl overeenkomstig art. 1 A (2) van de Geenfse Conventie een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van boven bedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenstaande vrees, niet wil terugkeren.

Hierbij behelst het element "gegronde vrees voor vervolging" in voormelde definitie, een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling.

Het CGVS stelt dat verzoekster geen reden heeft om nog een vervolging te vrezen. Toch vergeet het CGVS dit subjectief-psychologisch element van de vrees. Het hoeft geen geobjectiveerde, rationele vrees te zijn.

Terwijl voorst het element "gegronde vrees voor vervolging" in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in de Conventie van Genève vermelde redenen is;

Verzoekster draagt effectief de bewijslast van deze "gegronde vrees tot vervolging", doch "De bewijslast gaat evenwel niet zover dat de kandidaat vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zou plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn. Het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging." (VANHEULE, D., Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 06.05.1993, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36.)

Zo bewijzen de nieuwe documenten dat het geweld bestaat en dit staft de feiten die door verzoekster werden aangehaald.

Verzoekster vreest een terugkeer naar haar land van herkomst zowel omdat ze een vrouw is en dat ze al slachtoffer is geweest van echtelijk geweld en omdat ze van de Kikuy ethnïe is waargegen er regelmatig geweldadigheden bestaan.

Die elementen werden niet grondig genoeg nagekeken door tegenpartij. De bestreden beslissing is dus onmogelijk genoeg gemotiveerd.

Tweede grief

Verzoekster brengt nieuwe documenten voor, die nog niet gekend zijn door tegenpartij (zie bijlage) en die ze door een vriend vanuit Kenya heeft gekregen. Die documenten kon ze niet voordien neerleggen omwille van het feit dat de contacten tussen haar en haar land moeilijk waren. Haar vrienden en familieleden konden haar moeilijk helpen gezien het feit dat ze vluchteling was.

De documenten betreffen twee medische rapporten en een nota allemaal geschreven op 20 maart 2007 door een politieagent van de post van Ruringu.

Zo kan er gelezen worden dat de medische rapporten de fysieke gezondheid van verzoekster en haar zoon E.G. onderzoeken en dat ze beide verwondingen vertonen.

Die documenten tonen dus duidelijk aan dat verzoekster en haar zoon degelijk slachtoffers waren van gewelddadigheden tegen hun persoon en dat zij bij de politie van Ruringu een klacht heeft ingediend.

Deze nieuwe documenten moeten samengelezen worden met de eerder neergelegde documenten waarin de generale context in Kenya van het echtelijke en interetnische geweld geschetst wordt

Gezien het duidelijk blijkt dat zulk geweld bestaat, de feiten die door verzoekster werden aangebracht gedurende haar eerste asielpcedure zijn geloofwaardig.

In het licht van al die elementen, moet het dossier naar het CGVS doorgestuurd worden opdat die laatste kan beslissen of deze elementen de toekenning van de vluchtelingenstatus rechtvaardigen.

Het middel is gegrond en de bestreden beslissing van tegenpartij moet nietig worden verklaard."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 12 september 2008, waarin wordt gewezen op "een aantal opmerkelijke en tegenstrijdige verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas aantasten". Verwerende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze mening is bijgetreden in het arrest nr. 19.836 van 3 december 2008. Verwerende partij is van mening dat de aangevoerde elementen dezelfde zijn als diegene die ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag werden aangehaald en dat de problematiek van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas overeind blijft, nu ook de tweede asielaanvraag wordt gesteund op de feiten die zowel door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig werden gedefinieerd. Verwerende partij merkt tenslotte op dat verzoekster enkel uitgeprinte artikels van het internet voorlegde en dat de twee medische rapporten en de nota van 20 maart 2007 van de politie van Ruringu niet werden voorgelegd ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag. De twee medische rapporten en de nota konden bijgevolg niet het voorwerp zijn van een beoordeling.

3.3. In de repliekmemoire volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat zij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoekster verder in haar middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoekster werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“ De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen.

3.5. In wat kan beschouwd worden als een eerste onderdeel van het middel, uit verzoekster kritiek op het feit dat verwerende partij de elementen die door haar werden aangebracht niet aanvaardt als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar en geen rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen die zij aanbracht en die aantonen dat het echtelijk geweld reëel is, te meer omdat verzoeksters etnische afkomst Kikuyu is en dat dit geweld lang kan voortduren omwille van de straffeloosheid van de daders en de corruptie in Kenia. Verzoekster stelt dat artikel 1 A van de Conventie van Genève is geschonden omdat voornoemd geweld een motief kan zijn van een asielaanvraag op basis van discriminatie omwille van het toebehoren aan een sociale groep, namelijk die van de vrouwen. Verzoekster vervolgt haar betoog met de stelling dat het element 'gegronde vrees voor vervolging' in de definitie van artikel 1 A van de Conventie van Genève een subjectief-psychologisch element behelst in hoofde van de kandidaat-vluchteling. Bij verwijzing naar rechtsleer stelt verzoekster dat er bijgevolg geen geobjectiveerde, rationele vrees hoeft te zijn, maar dat het bewijs van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, volstaat. Verzoekster voert aan dat de nieuwe elementen door haar aangebracht aldus voldoende bewijs leveren van de feiten die door verzoekster werden aangehaald en dat zij vreest voor een terugkeer naar haar land van herkomst, zowel omdat zij een vrouw is, als omdat zij van etnische afkomst Kikuyu is, waartegen er regelmatig geweldadigheden bestaan.

De elementen die verzoekster in haar tweede asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk krantenartikels van het internet handelend over het geweld tegen vrouwen in Kenia en personen van etnische afkomst Kikuyu, kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Er dient bovendien opgemerkt te worden dat verzoekster in het verzoekschrift zelf het volgende stelt: *"Zo bewijzen de nieuwe documenten dat het geweld bestaat en dit staft de feiten die door verzoekster werden aangehaald"*. Verzoekster baseert zich ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die zij bij haar eerste asielrelaas uiteen zette en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van haar eerste asielrelaas te bewijzen. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoekster (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er wordt door verzoekster niet aangetoond dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat zij geen nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de 'nieuwigheid' van de door haar aangebrachte elementen, diende te beslissen tot in overwegingname van haar asielaanvraag, niet dienend is daar zij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door haar aangevoerde 'nieuwe gegevens' 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. In zoverre verzoekster met haar betoog kritiek uit gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de eerste asielaanvraag, dient opgemerkt te worden dat deze kritiek niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond.

Waar verzoekster met haar uiteenzetting over het element 'gegronde vrees voor vervolging' in de definitie van artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, ondertekend te Genève, wil aantonen dat zij, als vrouw en slachtoffer van echtelijk geweld en als persoon van de Kikuyu etnie, wel als vluchteling dient

erkend te worden of wel de subsidiaire beschermingsstatus dient te verkrijgen, dient het volgende opgemerkt te worden.

Daargelaten de vraag of het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, ondertekend te Genève directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, omschrijven deze artikelen de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de status van vluchteling en/of de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, ondertekend te Genève.

Er moet bovendien worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zich beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Waar verzoeker aanvoert dat verwerende partij de aangehaalde elementen niet grondig heeft nagekeken, dient er aldus op te worden gewezen dat verwerende partij overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet 'nieuw' karakter van de aangebrachte gegevens. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *"Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980"*.

3.6. In wat kan beschouwd worden als een tweede onderdeel van het middel, voert verzoekster aan dat uit de twee medische rapporten en een nota van de politie van Ruringu, waarbij wordt vastgesteld dat zij zelf en haar zoon verwondingen vertonen, duidelijk blijkt dat zij en haar zoon slachtoffers zijn van gewelddadigheden tegen hun persoon en dat verzoekster klacht heeft ingediend bij de politie. Verzoekster is van mening dat deze documenten aantonen dat haar eerste asielrelaas geloofwaardig was en dat haar dossier moet worden doorgestuurd naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, opdat deze kan beslissen of deze elementen de toekenning van de vluchtelingenstatus rechtvaardigen.

Er dient opgemerkt te worden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag enkel de krantenartikels van het internet, handelend over het geweld tegen vrouwen in Kenia en personen van etnische afkomst Kikuyu voorlegt. Verzoekster voegt de twee medische rapporten en de nota van de politie van Ruringu bij het huidig verzoekschrift. Waar verzoekster voornoemde documenten voor het eerst ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift aanvoert, wijst de Raad erop dat zoals hoger, in punt 2.5. van dit arrest, reeds werd gesteld, de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefent (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus of van de vluchtelingenstatus. Bovendien is de kritiek met betrekking tot de geloofwaardigheid, gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de vorige asielaanvraag, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

3.7. Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekster verwijt verwerende partij niet voldoende rekening te hebben gehouden met alle elementen die relevant zijn voor de behandeling van het dossier en geen grondig onderzoek te hebben gevoerd. Hierbij wordt verwezen naar de uiteenzetting in punt 2.5. van dit arrest waaruit blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van verwerende partij om te besluiten dat verzoekster geen 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht en dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Waar verzoekster verder de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.